

PROP DE VOSALTRES

Amb la vida o amb la mort?

Estimats diocesans:

Per a un gran nombre de cristians Nadal és una festa entranyable no sols per la calidesa humana amb què hem embolcallat la seva celebració sinó per l'acompliment de les promeses que Déu ha fet a la humanitat. Un any més hem viscut, amb totes les limitacions que han imposat les autoritats amb motiu de la Covid-19, el naixement de l'Emmanuel, del *Déu-amb-nosaltres*. És un esdeveniment objectiu que se celebra i que ens demana una actitud personal adequada, un cor obert al misteri, un interior replet de fe que supera totes les dificultats externes i ens llança a una actuació constant en coherència i caritat.

Hem celebrat la Vida. Ha nascut el Salvador. Hem viscut amb alegria i esperança el fet més important de la nostra cosmovisió cristiana. Uns dies després, us interpel·lo amb la mateixa pregunta que molts es repeteixen en els diversos àmbits de convivència: ¿hem canviat alguns dels nostres costums per apropar-nos millor al missatge de Jesucrist?; ¿hem viscut un Nadal més autèntic i hem aplicat la tendresa i la confiança en les nostres relacions? Segur que cadascun dels lectors teniu una resposta convenient. Només us demano que sigueu més exigents, que us acosteu més als paràmetres que ens ha mostrat el mateix Senyor.

En aquesta situació en què han mort més de 70.000 persones al nostre país, sobretot gent gran, s'ha aprovat una llei —amb unes febles apreciacions de garantia personal de dubtosa viabilitat i

que no restringeix la seva aplicació sinó que la universalitza— per matar més persones. Es repeteix fins al cansament això del dret a morir, la dignitat de la mort, la llibertat incondicional de l'ésser humà davant decisions de gran transcendència. Alguns han saludat amb alegria l'aprovació de la coneguda llei de l'eutanàsia. Em va semblar molt trist que, celebrant la Vida, es presenti com un triomf allò que significa el reconeixement d'un gran fracàs social ja que, segons tants professionals i organitzacions d'assistència als malalts terminals, cal potenciar les cures paliatives, reduint o eliminant el dolor al malalt.

Aquesta llei, que permet que el sistema sanitari del nostre país posi fi a la vida d'un ésser humà, està sent lloada per alguns dels qui s'escandalitzen de l'exagerat nombre d'ancians morts per la

pandèmia, fins i tot per persones que critiquen severament la falta de recursos per atallar tanta sagnia. No és una contradicció? On ens situem, en la vida o en la mort? Això fa l'efecte d'una agenda establerta per imposar una determinada ideologia ampliant uns anomenats drets no reflectits en el conjunt de normes d'aplicació universal.

Encara que el tema de la defensa de la vida no és estrictament religiós sinó social —i vàlid també per a la totalitat del gènere humà— els cristians ens situem clarament en contra d'aquesta llei injusta que mata i no dona vida, que aniquila l'ésser humà i no el cuida, que a cavall d'una pretesa compassió pel dolor personal, acaba amb la seva existència. Els cristians

defensarem la vida com ho mostra la gran quantitat de geriàtrics gestionats per gent d'Església. Els cristians apostem per parlar, per comunicar les nostres conviccions, per expressar la nostra fe amb llibertat, per ser tractats dignament després d'unes actuacions benèfiques per a tothom. No hem estat escoltats pels legisladors en aquesta qüestió tan transcendental ni tampoc s'han dignat a demanar l'opinió al conjunt del personal sanitari o als comitès de bioètica creats amb aquesta finalitat. Els qui presumeixen de diàleg amb experts, en aquesta ocasió, no ho han fet. Quina manera d'actuar, és aquesta?

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Homenatge als voluntaris de Càritas

Càritas Diocesana de Lleida ha retut homenatge a persones voluntàries que formen part de l'entitat des de fa molts anys a través d'un vídeo-homenatge. A les imatges es veu com tres persones voluntàries es trobaven amb persones voluntàries que fa menys que estan donant el seu temps pels altres. A la trobada van compartir experiències, records, esperances i il·lusions.

El vídeo es va penjar al canal de YouTube de Càritas coincidint amb motiu del Dia Internacio-

nal del Voluntariat. Cal destacar que amb motiu de la campanya d'atenció de les persones temporeres, Càritas Diocesana de Lleida ha vist incrementat el voluntariat jove. Com es diu al vídeo encara queda molt camí per recórrer, és per això que fem una crida als joves a conèixer els programes de voluntariat de l'entitat.

Podeu obtenir més informació a la web de Càritas: <https://www.caritaslleida.net>. El vídeo està penjat al canal de YouTube de Càritas Diocesana de Lleida: <https://youtu.be/FLV1WgTWn9c>

CERCA DE VOSOTROS

¿Con la vida o con la muerte?

Queridos diocesanos:

Para un porcentaje elevadísimo de cristianos la Navidad es una fiesta entrañable no sólo por la calidez humana con la que hemos envuelto su celebración sino por el cumplimiento de las promesas que Dios ha establecido para la humanidad. Un año más hemos vivido, con todas las limitaciones que han impuesto las autoridades con motivo de la Covid-19, el nacimiento del Emmanuel, del Dios-con-nosotros. Es un acontecimiento objetivo que se celebra y que se nos pide una actitud personal adecuada, un corazón abierto al misterio, un interior repleto de fe que supera todas las dificultades exteriores y lanza a una actuación constante en coherencia y caridad.

Hemos celebrado la Vida. Ha nacido el Salvador. Hemos vivido con alegría y esperanza el hecho más importante de nuestra cosmovisión cristiana. Unos días después os sugiero la misma pregunta que muchos se repiten en los diversos ámbitos de convivencia: ¿hemos cambiado algunas de nuestras costumbres para asemejarlas mejor al mensaje de Jesucristo?, ¿hemos vivido una Navidad más auténtica aplicando la ternura y la confianza en nuestras relaciones? Seguro que cada uno de los lectores tiene una respuesta conveniente. Sólo os pido que sea más exigente, que se acerque más a los parámetros en los que nos ha situado el propio Señor.

En esta situación en la que han fallecido más de 70.000 personas, sobre todo ancianos, en nuestro país, se aprueba una ley para continuar matando con unas débiles apreciaciones de garantía personal de dudosa viabilidad; no restringe su aplicación sino que la universaliza. Se repite hasta la saciedad lo de derecho a morir, la dignidad de la muerte, la libertad incondicional del ser humano ante decisiones de gran trascendencia. Algunos saludaban con alborozo la aprobación de la conocida ley de la eutanasia. Me pareció muy triste que, celebrando la Vida, se presente como un triunfo lo que significa el reconocimiento de un gran fracaso social ya que, según tantos profesionales y organizaciones de asistencia a los enfermos terminales, hay que potenciar los cuidados paliativos, reduciendo o eliminando el dolor al enfermo.

Esta ley que permite que el sistema sanitario de nuestro país ponga fin a la vida de un ser humano, está siendo alabada por algunos de los que se escandalizan del abultado número de ancianos fallecidos por la pandemia, incluso por personas que critican severamente la falta de recursos para atajar tanta sangría. ¿No suena esto a contradicción? ¿Dónde nos situamos en la vida o en la muerte? Da la impresión de una agenda establecida para imponer una determinada ideología ampliando unos llamados derechos no reflejados en el conjunto de normas de aplicación universal.

Aunque el tema de la defensa de la vida no es estrictamente religioso, sino social y válido para la totalidad del género humano, los cristianos nos situamos claramente en contra de esta ley injusta que mata y no da vida; que aniquila al ser humano y no lo cuida, que a caballo de una pretendida compasión por el dolor personal, acaba con su existencia. Los cristianos defenderemos la vida como lo muestra la gran cantidad de geriátricos gestionados por gente de Iglesia. Los cristianos apostamos por hablar, por comunicar nuestras convicciones, por expresar nuestra fe con libertad, por ser tratados dignamente tras unas actuaciones benéficas para todos. No hemos sido escuchados por los legisladores en esta cuestión trascendental; tampoco se han dignado a pedir la opinión al conjunto del personal sanitario o a los comités de bioética creados al efecto. Quienes presumen de diálogo con expertos, no lo han hecho en esta ocasión, ¿qué modo de proceder es éste?

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Un quadern IREL per reflexionar sobre els animadors de comunitat

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) ha editat un quadern IREL per donar a conèixer la figura de l'animador de comunitat, *La formació dels animadors de comunitat. 2012-2019. Una tasca urgent i delicada*. Aquesta obra, de Laureano Sánchez, pretén apropar aquesta figura pastoral. Hem parlat amb l'autor.

Com va sorgir la idea de fer aquest quadern IREL?

Com ja s'indica en la conclusió del quadern, l'objectiu és donar a conèixer la formació que han rebut un grup de laics (homes i dones) al llarg d'aquests últims set anys, per a ser enviats pel Sr. Bisbe, a les comunitats parroquials, amb la finalitat d'ajudar els rectors de les mateixes a mantenir-les vives, mitjançant l'exercici de la seva missió.

Com valoren el paper dels animadors de comunitat a la diòcesi de Lleida?

A l'ésser una figura relativament nova, encara que ja fa temps exerceixen la seva missió, el paper dels animadors en la nostra diòcesi no ha estat, fins ara, molt conegut ni molt protagonista en la vida pastoral d'aquesta. Se'ls ha adjudicat en la majoria dels casos responsabilitats com d'un agent de pastoral més. És possible que coincidint amb la posada en marxa del nou Pla de Pastoral canviï la situació.

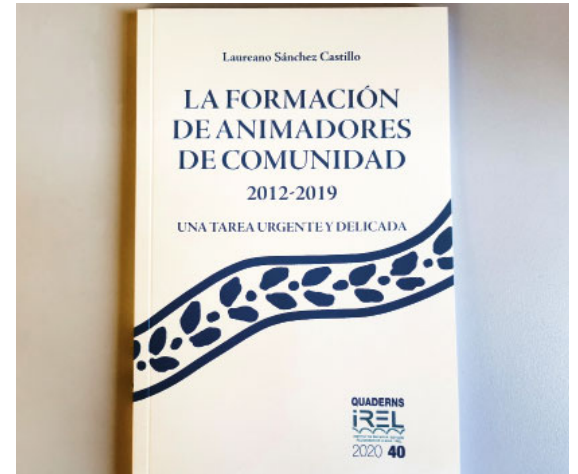
Explica'ns de manera senzilla, què és i què no és un animador de comunitat?

Un animador, des de la meua visió, és un laic o laica, amb perfil de competència i vocació provades i una formació adaptada a la seva missió.

També ha de ser persona de referència positiva en una comunitat parroquial perquè pugui acompanyar a persones i grups d'aquesta, quan sigui necessari.

Així mateix, ha estat format perquè pugui exercir responsabilitats pastorals concretes, sempre d'acord amb les normes i autoritzacions que assenyalen el Codi de Dret Canònic i molts altres documents i normatives de l'Església. Per descomptat, sempre, amb l'autorització del Sr. Bisbe o del rector corresponent.

Es pretén també, que aquesta figura coordini l'equip parroquial, si el rector no pot, perquè en cas de canvi d'aquest, pugui donar-se continuïtat al pla par-

roquial en marxa. Un animador, no és un sacerdot, no és una persona consagrada, però tampoc és o ha de ser, un escolà o mer col·laborador parroquial.

Quines perspectives de futur veus a aquesta figura?

El *Full dominical* de l'1 de desembre de 2013, incloïa un escrit del llavors bisbe Joan Piris, sobre la formació de laics, amb el títol de «Tasca urgent i delicada». «Podríem afegir a aquest títol aquella frase del papa Francesc: «És l'hora dels laics», però semblés que el rellotge s'ha parat». Perquè si a això afegim el panorama de les vocacions i la de cada vegada menys sacerdots «operatius», la perspectiva no deixa lloc a dubtes. Els animadors, des de la meua humil opinió, són necessaris i cada vegada més.

Davant aquest panorama, crec que són el futur de l'Església. I no hauríem de procrastinar.

Això sí, cuidant sempre el seu perfil i la seva formació, ja que tota persona visible en una parròquia ha de ser un referent positiu perquè la seva labor en aquesta, atregui i ajudi els fidels. Aquestes dues característiques de l'animador, «perfil i formació» són molt importants i aporten una gran fortalesa a la comunitat. Ja que com diu el Papa, «l'Església és com els avions, només es parla d'ells quan cauen». No obstant això, aquesta perspectiva en qualsevol diòcesi, està molt condicionada a la necessitat i acceptació de la figura de l'animador per part, no sols de la comunitat, sinó també dels responsables diocesans i rectors de les parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

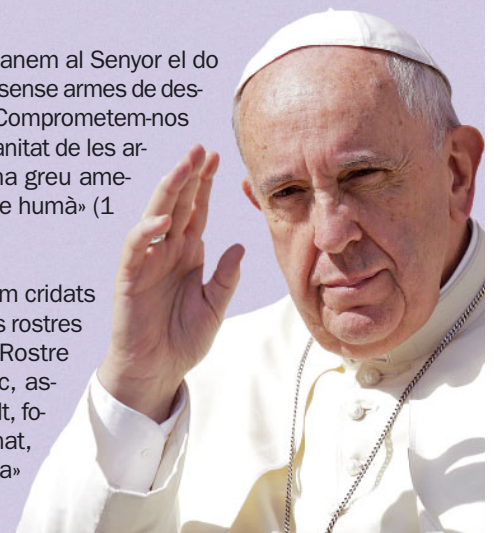
@Pontifex: «Hem de desmantellar la lògica perversa que atribueix a la possessió d'armes la seguretat personal i social. Aquesta

lògica només serveix per incrementar els beneficis de la indústria bèl·lica, alimentant un clima de desconfiança i de por entre persones i pobles» (25 de setembre).

@Pontifex: «Imploro a les autoritats civils que prestin especial atenció als nens als qui els són negats els seus drets i dignitat fonamentals, en particular el dret a la vida i a l'educació» (25 de setembre).

@Pontifex: «Demaneu al Senyor el do de la pau, un món sense armes de destrucció massiva! Comprometem-nos a alliberar la humanitat de les armes nuclears, una greu amenaça per al gènere humà» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Estem cridats a reconèixer en els rostres dels refugiats el Rostre de Crist famolenc, assecat, nu, malalt, famolenc i empresonat, que ens interpel·la» (1 d'octubre).

Fem comunitat (virtual) tot i la pandèmia

La pandèmia ha canviat la nostra manera de viure, ha suspès moltes activitats però també ha obligat a reformular moltes d'altres.

Els darrers nou mesos s'han suspès desenes d'activitats diocesanes, d'altres s'han modificat. Moltes parròquies han reformulat la seva pastoral. Des d'aquí volem recollir algunes d'aquestes iniciatives. La parròquia del Pilar a la l'UPA Pilar-Magdalena emet a través de Facebook Live cada diumenge la missa. El rector d'Aitona, Pau Feheta, envia cada setmana un comentari de l'Evangeli des de diferents punts de la demarcació. Altres parròquies com Montserrat a Lleida, La Vall d'Àger, o Almacelles, també han optat per les misses emeses en directe.

Altres activitats diocesanes han tingut una versió virtual a causa de la pandèmia. Cal destacar les dues darreres xerrades del cicle de l'IREL sobre la interioritat que s'han enregistrat per ser emeses a través del canal de YouTube del Bisbat.

La Delegació de Pastoral de Joves també ha organitzat el recés d'Advent a través del canal de YouTube amb l'a-

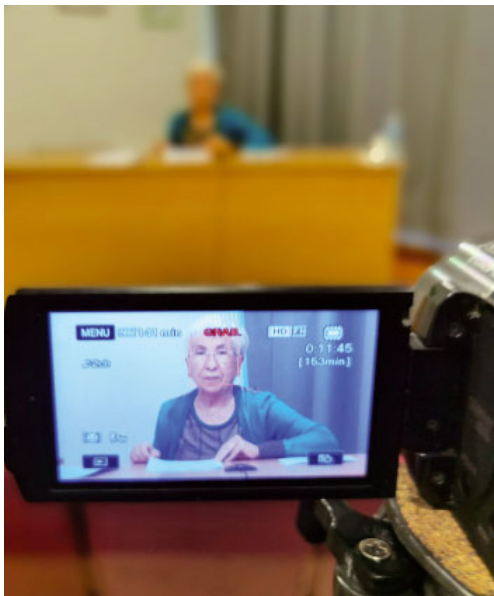

companyament de Mn. Xavier Navarro. També la pregària de Nadal es va fer a través del Zoom.

Càritas també ha apostat per utilitzar la plataforma Zoom tant a la Lliçó inaugural del curs com a la celebració de Nadal.

També en l'àrea de formació, les noves tecnologies han entrat amb força.

Les reunions dels animadors de comunitat s'han fet a través de videotrucada. A més, Mn. Víctor Martínez ha format sacerdots, laics, animadors d'animadors de totes les parròquies durant els darrers dos mesos. Estem convençuts de que ens deixem moltes activitats però la conclusió està clara, l'Església no tanca.

REFLEXIONS

Senyalats

Què ens van fer? Una marca que portem al front, molt més que un tatuatge que emmascara la pell. La marca profunda del baptisme s'encasta en el nostre ésser. Vàrem quedar traspassats pel Ressuscitat. Empeitats en Ell. La poca consciència del baptisme rebut ens porta a oblidar aital data. Però l'efecte del sagrament iniciàtic de la fe persisteix. Poc ens pensàvem com ens estimaven els nostres pares quan ens van fer aquest gran regal. Els hi heu agraït mai el do de la fe?

Potser era una tradició i potser es pensaven fer una festa social. Però van convertir-nos en ungits per Déu. La marca indeleble de la fe. Ens van ficar Déu a dins. Potser sona molt vulgar però ho podem traduir per viure acompanyats amb Jesús, essent portadors del seu mateix Esperit, el Sant. Ai! Si ens ho creguéssim! «Ja no soc jo qui visc, és Crist que viu en mi» (Ga 2,20). I quin sagrament tan ben pensat! Senyalats per l'Esperit Sant com a marca de la configuració a Crist. Hem estat entregats a Ell i Ell ens ha fet seus. El pacte d'amor que Déu ha fet amb nosaltres ens ha incorporat a Ell.

Per això, tan important és la marca que ens ha quedat a nosaltres pel baptisme com ho és la marca que li ha quedat a Déu per haver-nos fets seus. El profeta Isaïes ens ho descriu «Et duc gravada a les palmes de les mans» (Is 49,16). Fins quan ens faltaria fe per creure que Déu no pot viure sense nosaltres un cop ha tatuat el nostre nom en la seva mà. Ja no podem viure l'un sense l'altre.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [He 1,1-6 / Sl 96 / Mc 1,14-20]. *Urgell:* □ Beata Anna M. Janer i Anglerill, vg., fund. de les Gnes. de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prevs. dominicans.

12. ■ Dimarts [He 2,5-12 / Sl 8 / Mc 1,21-28]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí

de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Dimecres [He 2,14-18 / Sl 104 / Mc 1,29-39]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i dr. de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dijous [He 3,7-14 / Sl 94 / Mc 1,40-45]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.;

sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. ■ Divendres [He 4,1-5.11 / Sl 77 / Mc 2,1-12]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maür (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efi-si, mr.; santa Secundina, vg. i mr.

16. ■ Dissabte [He 4,12-16 / Sl 18 / Mc 2,13-17]. Sant Marcel I, papa (ro-

mà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1S 3,3b-10.19 / Sl 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jo 1,35-42]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

Baptisme del Senyor (B)

COMENTARI

«Ets el meu Fill, el meu estimat»

Aviu llegim a l'Evangeli un moment fonamental en la vida de Jesús: el seu baptisme. Jesús, com un home més es posa a la cua per a ser batejat per Joan. Semblaria que no passa res més. Però *quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit com un colom baixava cap a ell i es va sentir una veu des del cel: Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.* Aquesta veu que ve del cel, que ve de Déu, ens descobreix qui és aquell (aparentment) pecador que és batejat: és el Fill estimat de Déu, aquell que és el model per a tots nosaltres. El Pare s'hi complau; és també *el qui batejarà amb Esperit Sant*, com profetitzava Joan. Ara descobrim l'autèntica identitat d'aquell home, de Jesús de Natza-ret. Pot semblar estrany però *els meus pensaments no són els vostres i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra*, com diu Isaïes. Ell és l'aigua de la que parla el profeta: *Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners. Escolteu i tastareu cosa bona; estigueu atents, veniu a mi i us saciareu de vida.* Perquè Jesús farà realitat el que diu el mateix profeta: *Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, aliança que manifesta l'amor total de Déu als homes.*

Per això ens convida: *Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop.* Ens demana també un canvi de vida: *Que els injustos abandonin els seus camins, que es converteixin al Senyor, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar.* L'amor de Déu manifestat en l'infant Jesús ens convida a la conversió. Joan, en la seva carta, ens descobreix igualment qui és Jesús: *Qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu.* Parlem, doncs, de creure, de fe. Per això Nadal és temps de fe, de saber descobrir en el nen acabat de néixer el Fill mateix de Déu, l'estimat del Pare, el model de tots els qui som els seus germans. Encara que ens sembli impossible: «Els meus camins no són els vostres.»

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor, el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat. Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (Is 12)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.*

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Esto dice el Señor: «Sedientos todos, acudid por agua; venid, también los que no tenéis dinero: comprad trigo y comed, venid y comprad, sin dinero y de balde, vino y leche. ¿Por qué gastar dinero en lo que no alimenta y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclinaid vuestro oído, venid a mí: escuchadme y viviréis. Sellaré con vosotros una alianza perpetua, las misericordias firmes hechas a David: lo dice mi testigo para los pueblos, guía y soberano de naciones. Tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; porque el Señor tu Dios, el Santo de Israel te glorifica.»

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca. Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes. Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo».

► Salmo responsorial (Is 12)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No sólo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los que dan testimonio: el Espíritu, el agua y la sangre, y el testimonio de los tres es único. Si aceptamos el testimonio humano, mayor es el testimonio de Dios. Pues este es el testimonio de Dios, que ha dado testimonio acerca de su Hijo.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»

Y sucedió que por aquellos días llegó Jesús desde Nazaret de Galilea y fue bautizado por Juan en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse los cielos y al Espíritu que bajaba hacia él como una paloma. Se oyó una voz desde los cielos: «Tú eres mi Hijo amado, en ti me complazco.»